

1. „A mennyből jö - vök hoz - zá - tok, És jó hírt

mon-dok, pász-to - rok, Most nagy ö - rö - met hir - de -

tek, Hogy ör - ven - dez - zen szí - ve - tek.

2. E mai napon tinétek / Egy szüztől gyermek született, / Az ékessége, szépsége / Lesz szíveteknek öröme.

3. Ím Krisztus jött az Istentől, / És megment inségetekből, / Ő tisztít majd meg titeket, / És új életre elvezet.

4. Ő hozza üdvösségeteket, / Mit Isten néktek készített, / Hogy velünk együtt legyetek, / És örökében éljete.

5. Ez legyen néktek a jele, / Egy jászol az ő fekhelye, / Ott találjátok benne őt, / A mennyet, földet éltetőt.”

6. Ó! jertek, mi is örvendjünk, / A pásztorokkal bemenjünk, / Hogy lássuk, Isten mit adott, / És ránk mily áldást árasztott!

7. Te drága vendég, köszöntlek, / Hogy gyógyírt adsz a bűnösnek, / Ki értem jössz, hogy megmentésél, / Ó! hogy köszönjem meg ezt én?

8. Ó! teremtője mindennek, / Hogy születhetél szegénynek, / Mért fekszel barmok jászolán, / A száraz szénán aludván?

9. Ha ez a föld még oly nagy is, / Ha ékkő, arany volna is, / Ez mégis hozzád, én Uram, / Mily szegényes és méltatlan!

10. Az ágyad selyme, bársonya / A jászol száraz szénája; / És úgy tündökölsz te azon, / Mint fenn a mennyben trónodon.

11. Én szerelmetes Jézusom, / Te üdvöt hozó Krisztusom, / A szívem legyen lakhelyed, / Hogy soha ne feledjelek.

12. Így tetszett tehát tenéked, / Hogy ami igaz, hirdesd, / Hogy földi jó és földi fény / Csak elenyésző tünemény.

13. A mennyben lakó Istennek / Most zengjen hála, dicsőnek, / Ki Fiát küldé érettünk, / Hogy benne legyen életünk.